

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Secretariaat: Buitenrustplein 21, Voorburg, Tel. 728315

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Groep I
5 juni 1960
le Pinksterdag

Goedenmorgen, vrienden.

Wanneer we hier bijeen zijn op le Pinksterdag, is het begrijpelijk dat dit gebeuren ook weer in het brandpunt van de belangstelling wordt gesteld.

Het Pinksterfeest op zichzelf is eigenlijk een feest, dat in de Christenheid een beetje achteraan komt. Het Kerstfeest is het belangrijkste, daarna krijgen we Pasen en dan Pinksteren. Nou ja, Pinksteren: dat is eigenlijk zoiets van een gecombineerde luilak en een paar dagen heerlijk uitgaan. Ik vraag mij af, of men beseft waarvoor dit Pinksterfeest in feite staat. Ik vraag mij af, of men beseft, dat met alle gebeuren van Kerstmis en Pasen er geen Christenheid was, maar dat deze ontstond door het Pinksterfeest.

Het is misschien wat moeilijk om ons dat alles precies voor te stellen en ik wil u dan ook niet gaan vervelen met een beschrijving van hetgeen er in de korenmarkt in Jeruzalem gebeurde, maar ik wil u wel wijzen op het feit, dat het Pinksterfeest binnen de Christenheid de eerste uiting is van een proces, dat zich voortdurend op deze wereld afspeelt. Uitgaande van de uitstorting van de Geest of de Heilige Geest, zou ik een ogenblik met u willen ontleden, wat in feite plaats vindt, wat feitelijk de gevolgen daarvan kunnen zijn en wat wij kunnen verwachten, wanneer dit Pinksterfeest zich eventueel herhaalt.

De uitstorting van de Geest kan ook worden uitgedrukt in de termen: Perfect Empty en : Tijdelijk Nirwana, daarnaast in: Zelfverlorenheid door Harmonie. Er zijn ogenblikken dat mensen en geesten absoluut één zijn. In dit één zijn gaat veel van het ik verloren.

Een filosoof drukte het eens uit in de volgende vraag: Wanneer ik in beide handen sla, hoor ik een geluid, maar wat zal ik horen wanneer ik met één hand sla en de andere hand wegvalt? Zo vreemd als het klinkt, is het wegvallen van een factor, die voor ons het verschijnsel veroorzaakt, het eerste beginsel van het Pinkstergebeuren. Zolang als wij harmonisch en volledig leven in onze eigen wereld, is er steeds de ervaring. De ervaring maakt de redelijke beleving mogelijk. Als er een ogenblik is, dat we niet meer weten waarheen, wanneer

er niets meer is om ervaring uit te verwerven, ontstaat een toestand van eenzijdigheid. Deze toestand van eenzijdigheid moet gecompenseerd worden, want een mens die in het levensproces zelf eenzijdig zou zijn, zou sterven.

Dientengevolge grijpt de geest in, dus het eigen voertuig. Maar ook dit eigen voertuig kan niet doordringen in deze verlorenheid, in dit nietzijnde zijn, waarin de mens door zijn wanhoop of zijn concentratie zich heeft ondergedompeld. Zij grijpt daarom uit naar cosmische waarden. Een cosmische waarde hoeft niet altijd een alomvattende waarde te zijn; dat dienen we wel te begrijpen. Er wordt niet gezocht naar een Eénwording met het Al, er wordt slechts gezocht naar een nieuwe factor, die het eigen leven tot een normaal peil terugbrengt. Zover is dit, daarlatend dan hetgeen ik zeg over het uit de geest komen van deze factor, volledig in overeenstemming met al wat wij door psychologie en psychiatrie weten van toestanden van eenzijdigheid.

Nu spreekt men over de Heilige Geest en menigeen doet dan alsof dit een afzonderlijke persoon zou zijn, een afzonderlijk wezen. Ik meen te mogen stellen dat dat niet het geval is. Maar er is wel een cosmisch Geheugen. Er is een Goddelijk Willen, er is een Goddelijk Weten. Deze drie factoren tezamen, die elk een verschijnsel zijn, een facet van God zelf, zijn voor ons benaderbaar in deze toestand van eenzijdigheid. De toestand die optreedt noemen wij vaak allereerst verrukking, afschoon afgrond, diepe wanhoop evenzeer als boven het ik uitgeheven zijn, hetzelfde resultaat kan hebben. Tijdens deze verrukking en ook tijdens deze wanhoop verliest men alle besef van tijd, alle besef van persoonlijkheid. Er is sprake van een constateren, maar volkomen ongeïnteresseerd.

Als ik hier een vergelijking uit uw tijd mag maken: hetzelfde gebrek aan interesse dat de doorsnee vrouw heeft, wanneer ze voor de etalage van een gereedschapswinkel staat, of van een man wanneer hij voor een byouteriezaak of een damesmodezaak staat. Men kan zich daar eenvoudig niet in verdiepen, men neemt waar, maar interesseert zich niet. Bij dit niet geïnteresseerd zijn, schakelen we het eigen denken dus praktisch terug op nul.

Inplaats van denken ontstaat een soort leegte. Deze leegte wordt gevuld door die elementen uit het Goddelijke, speciaal ontnomen aan de drie factoren voornoemd, die voldoende zullen zijn om dit ik hernieuwd tot een levensproces te bewegen. Een volkomen normale, redelijke voortgang, een redelijk gebeuren. Maar wat gebeurt er, wanneer wij dit ondergaan? In de eerste plaats: we komen uit een toestand waarin we alles terzijde hebben gelegd plotseling tot een nieuwe activiteit, maar die activiteit berust niet op hetgeen wij waren, maar op hetgeen van ons wezen eenzijdig nog werd gehandhaafd in het bewustzijn plus de factor uit het Goddelijke, die als tijdelijke aanvulling optreedt.

Er staat geschreven: Zij spraken in vele tongen, en dat kan worden gezien als een telepathische emanatie, waarbij de uitstraling van gedachten zó sterk was, dat ze door leken werd ontvangen. Wij kunnen ons voorstellen, dat de mens die één taal kent, plotseling het principe van alle talen en spraken kent, voor zichzelf terugkeert naar een periode vóór het symbolische Babel en dus sprekende zo zijn klanken kiest, dat hij tot alle mensen gelijkelijk spreekt. Nu was dit voor

het Pinksterfeest, dat wij herdenken, voldoende. De grote moeilijkheid voor degenen die samen waren, was n.l. niet zozeer een vernieuwing van eigen wezen, als het wegvallen van iets, n.l. hun Meester. Er was geen mogelijkheid meer om zich op Jezus terug te trekken, om zich achter de Meester a.h.w. te verschuilen. Er was geen mogelijkheid meer om een beroep te doen op zijn wonderbaarlijke krachten en daarom wist men niets beters te doen dan bijeen te gaan zitten, in somberheid te bidden en te wachten tot het ogenblik, dat men door de tempeldienaren zou worden weggesleurd, gestenigd, of misschien zelfs, zoals de Meester door de Romeinen, gekruisigd.

Dat is die toestand. Op het ogenblik dat hun streven en geloof positief wordt en tot daden voert, is die angst verdreven, is die wanhoop verdreven, is er nu vanuit het ik een compensatie gekomen voor het verlies van de Meester. Dat is dus het Pinkstergebeuren. Nu moeten we altijd onthouden, dat dus die Heilige Geest een compenserende werking is, niet zo maar iets dat tot je neerdaalt, je beroert en als persoonlijkheid ver boven al het andere verheft. Neen, een aanvulling van tekorten, die juist door een persoonlijke erkenning van tekorten, bewust of onbewust tot stand kan komen. Dit houdt in, dat die Heilige Geest dus ook in deze dagen kan neerdalen. Het houdt verder in, dat de Heilige Geest te allen tijde neergedaald is en neerdalen zal, wanneer de daarvoor noodzakelijke condities zijn geschapen.

Enerzijds berooft dit natuurlijk het Pinksterfeest een beetje van zijn luister. Niet meer de wonderbaarlijke uitverkiezing van God zelf die in de gedaante van vurige tongen neerdaalt om een bepaald aantal mensen te verheffen boven hun medeburgers, maar een normaal proces. Iets, wat te allen tijde en overal kan optreden. Daar staat tegenover, dat we nu kunnen vertrouwen dat ook dit Pinkstergebeuren in ons plaats vindt, dat het ook in ons zijn uitwerking kan hebben en dat wij niet gebonden zijn aan een bepaalde periode, maar dat het alleen ons innerlijk wezen is dat te allen tijde uit deze Goddelijke Kracht een openbaring van de Goddelijke liefde, Zijn weten, Zijn hernieuwde impuls tot leven kan ontvangen.

Ik mag hier misschien even wijzen op het inwijdingsproces en u eraan herinneren, dat elk inwijdingsproces begint met een symbolische dood. Een deel van het wezen sterft, al is er geen sprake van een werkelijk sterven. Dit deel dat sterft, dat wegblijft, zou dus theoretisch moeten worden vervangen door de Heilige Geest.

Nu wil ik nog, voordat ik ga trachten de neerdaling van de Heilige Geest in de moderne wereld te schetsen, proberen duidelijk te maken wat die Geest dan in feite kan betekenen voor onszelf, wat ze persoonlijk voor ons aan inhoud heeft.

De Heilige Geest, zoals men dat noemt, is geen aparte persoonlijkheid. Ze kan eerder worden gezien als een conglomeraat (samenvatting) van alle licht-erkennende krachten, die binnen het Goddelijke bestaan. Dat wil zeggen dat velen een manifestatie van deze kracht meemaken zonder te beseffen wat zij in feite is. Dit gaat van een betrekkelijk lichamelijk en stoffelijk peil tot een zeer hoog geestelijk peil toe. U leeft; in uw leven treedt een tekort op. Dit tekort vreet aan u, maar u krijgt uit de geest, zoals men dat noemt, plotseling een inspiratie, een droombeeld, een innerlijk erkennen, al datgene wat onder het paranormale wordt gerekend.

Dit op zichzelf is reeds een werking van die Heilige Geest, ook wanneer een eenvoudige, kleine entiteit optreedt en geen Goddelijkheid zonder meer. Want de compensatie, die wij in ons verwerven, zal altijd volledig afhankelijk zijn van het tekort, van de eenzijdigheid, die in ons ontstaan is. Die compensatie zal verder plaatsvinden in een vorm, die in overeenstemming is met ons wezen. Laten we zeggen dat we te eenzijdig zijn in ons leven doordat we ons te zeker voelen, te veel overtuigd zijn van onze goede rechten en dergelijke. Daardoor wordt het bewustzijn van streven, van deelgenoot zijn met de wereld, aanmerkelijk verzwakt. Dan treedt lijden op, een compenserende factor. Niet alleen maar oorzaak en gevolg, niet alleen maar een natuurlijk of noodzakelijk gebeuren. Neen, het is a.h.w. tevens de Heilige Geest, d.w.z. het is een geestelijke werking, die niet alleen noodzakelijk stoffelijk bestaat, maar die door kan dringen uit de hoogste sferen tot in je wezen en dan worstel je daarmee. Want niet de mens die zich laat drijven door de Heilige Geest, zoals de leerlingen die indertijd daar plotseling uit die korenmarkt naar buiten kwamen en begonnen te prediken, maar juist de mens die worstelt met de geest, bereikt het grootste, het hoogste. Besef goed, dat Pinksterfeest voor Paulus lag op de weg naar Damaskus, ook al was blindheid en lijden een verschijnsel daarvan. Bedenk wel, dat voor sommigen die Heilige Geest zich openbaarde, b.v. in één geval, Liquina van Delft, in tuberculose, een ander geval in kanker. In weer een ander geval in een plotselinge verminking, lichamenlijk. De Heilige Geest heeft zich geopenbaard in wat anderen noemen: krankzinnigheid, denk aan Franciscus van Assisi.

Men kan overal voorbeelden genoeg vinden. Die Geest openbaart zich wel degelijk overal en zij openbaart zich juist zo in die delen, die voor ons wezen noodzakelijk zijn. Maar al te graag stelt de mens zich voor, dat de Heilige Geest nederdaalt, om iemand tot zijn werktuig te maken op een kennelijk stoffelijke wijze. Men stelt zich voor dat men ineens begint te prediken in een taal, die men niet kent, dat men plotseling wonderen gaat doen. Zoals een kind zich niet kan voorstellen, dat er een ogenblik is, dat brood belangrijker is dan een chocolade-ijsje.

Het brood van het leven is de ervaring. Het brood van het leven is niet het stoffelijk gebeuren zonder meer. Het is de geestelijke werking, de geestelijke kracht. En het is juist dié kracht, die zich openbaart in het leven. Het is dié kracht, die neerdaalt in vele verschillende vormen. Er kan niets gebeuren, dat zijn we met elkaar eens, zonder de toestemming van God. En dat hoeven we nu niet te zien als een permit, dat netjes getekend wordt en gestempeld. Men moet het zien als zijnde in overeenstemming met Zijn wetten, beantwoordend aan de hoogste krachten, die bereikbaar zijn.

Wanneer ik, als geest en entiteit, een antwoord geef op een vraag, die de wereld tot mij richt, dan is dat in feite de werking van Gods wil, in overeenstemming met Gods wet en waar ik tracht de mens tot God op te heffen, is er tevens sprake van al datgene wat samen wordt gevat onder die titel: Heilige Geest. Dat is kracht, dat is weten, dat is troost, dat is beleven al tezaam.

In deze zin is het feest van Pinksteren voor de geest zeer belangrijk, want alle werk dat wij mogen doen, hoe beperkt misschien, hoe onbeholpen het op zich ook moge zijn,

is de werking van de Heilige Geest, is werking van dat deel der Goddelijke Liefde, dat zich tot het bewustzijn der ervaring door Gods erkenning in elk schepsel wendt. Daarom is het een beetje ons feest en wanneer die Heilige Geest dus werkt, dan kunnen we ook begrijpen, dat er geen sprake is van afzonderlijke groepjes geesten, ook al treden wij misschien op in een Orde Der Verdraagzamen, in de Zusters der Liefde, Broeders van het Kruis enz. Wij allen behoren tot één kracht en één werking. Schijnbare tegenstrijdigheden zijn geen tegenstrijdigheden in het Goddelijke; ze zijn facetten van hetzelfde en wanneer die tegenstrijdige gegevens op aarde worden verstrekt, dan geschiedt dat niet, om de mens in verwarring te brengen, maar alleen omdat deze tegenstelling voor hem een noodzakelijk iets is, een compensatie voor de gebreken, die in zijn wezen bestaan.

Op deze wijze is de hele wereld van de geest, al wat met de hogere krachten en de Lichtende Krachten gebonden is, direct in dit Pinksterfeest mede begrepen. En nu weten we dat in het verleden profeten spraken. Elke tempel kende een stem der goden, een samenkomst, waarin bovennatuurlijke krachten hun wil deden kennen. Het Christendom heeft er wel demonen van gemaakt, omdat het zich baseerde op een eenzijdige leer. Het Christendom is uit het Jodendom voortgekomen en is in feite niets anders geworden dan een secte daarvan, ofschoon het Christendom dat niet beseft. Maar overal spraken in de oudheid de stemmen der goden en is er nu zoveel verschil tussen een Heilige Geest die een apostel boven zichzelf uittilt en de erkenning, het gevuld zijn met nieuw weten en nieuwe kracht van een Boeddha? Is het verschil zo groot tussen de profeet, die wenend op Jeruzalem's wallen rondwaalt en de Brahmaan, die, in diepste overpeinzing verzonken, beelden krijgt die hij neerwerpt in zinnen van een of ander gedicht? Is er zo'n groot verschil tussen de schrijver van de strofes van de Mahalhorata, nietwaar de Chinese filosoof, die in zorgvuldige coupletten de weg optekent, en de profeet die zingt?

De verschillen zijn kleiner dan men denkt. Dit houdt in, dat God niet werkt vanuit een bepaalde richting, of dat die Heilige Geest alleen maar optreedt in een bepaalde geloofssoort of een bepaalde secte. De Heilige Geest is alom tegenwoordig, kunnen we zeggen. Waar er een behoefte is, waar een mogelijkheid is, treedt die Geest op, in haar beperktste vorm als entiteit van een overgegene, in haar grootste vorm als directe openbaring van Goddelijk Licht. Ze is er.

In de huidige dagen zwijgen de stemmen der profeten. De profeten maken geen deel meer uit van het menselijk geloof. Een profeet is n.l. een factor, die je niet bepalen en definiëren kan, is een gevaar voor de ordening van godsdienst, van staat, van leven en daarvoor in de plaats zijn er gekomen die vele kleine profeten. Profeten, die zich evenals de oude profeten, wel eens vergissen en wel eens fouten maken. Profeten, die op de meest vreemde manier werken, soms als medium, soms op een andere manier. Het verschil is niet zo groot. Of er nu een Jesaja spreekt, of misschien een Rulofs, dat is alleen een gradueel verschil, verder niet, want het is dezelfde kracht. Of hier een entiteit spreekt via het medium Karel, of ergens anders een entiteit zich openbaart door een schrijver of dichter, laten we zeggen: Kamert (?), die ook wel geïnspireerd is om in Nederland te blijven, maakt weinig verschil uit. Een verschil van intensiteit misschien, een verschil van uitings-

vorm, maar een eenheid van kracht. Dit betekent dat, waar vroeger de openbaring sterk geconcentreerd was op enkelingen, nu die geest a.h.w. in steeds meer individuen werkzaam is, maar zwakker, minder overtuigend, zou ik haast zeggen. Echter bouwt zich in die wereld voortdurend meer spanning op en de kleine verschijnselen zijn niet in staat om die spanning geheel weg te nemen. Wij kunnen nóg zo goed spreken door een medium, wij kunnen u nóg zo zeer trachten te overtuigen, op een gegeven ogenblik komt weer de twijfel of komt weer het verzet en het verweer. Het is voor u te moeilijk om het geheel te aanvaarden. Zoals in de oudheid de volkeren zich waarschijnlijk hebben verzet tegen de profeten.

En daardoor komt er spanning, ontstaat er een eenzijdigheid van leven. Die eenzijdigheid van leven kan niet altijd gecompenseerd worden door een stoffelijk verschijnsel zonder meer, en tóch, dat hebben wij geloof ik vanmorgen voldoende betoogd, moet er een compensatie zijn, wil die wereld, wil die mensheid, niet tenonder gaan, wil zij niet in absolute eenzijdigheid haar denken en persoonlijkheid verliezen en terugkeren tot chaos.

Zo zal die Goddelijke Kracht zich moeten openbaren en als die Goddelijke Kracht zich openbaart in de mensheid, in die mensheid van heden, wanneer als bij toverslag, als een soort ziekte, een vreemd virus, plotseling overal de openbaring (wat men nu nog waan noemt wellicht) in die mensen gaat ontstaan, wat zullen we dan zien?

We kunnen teruggrijpen naar het oude Pinkstergebeuren om een parallel te vinden. Men leerde elkaar verstaan, men sprak plotseling met vele tongen. In deze wereld verstaan de mensen elkaar niet. Woorden als democratie, vrijheid, recht, samenwerking, coëxistentie en dergelijke hebben niet één enkele, maar vele betekenissen en ieder meent die woorden te mogen begrijpen op zijn wijze. Een modern Babel. Maar er zal een ogenblik komen, dat men plotseling de achtergrond gaat zien van zo'n begrip en dan wordt het tot één woord. En degenen die totnogtoe hebben gesproken in een ijle leegte, omdat zij meenden tot de mensen te spreken, maar niet verstaan werden zoals ze dachten, die zullen plotseling kunnen doordringen tot de massa. De mensheid zal weer terugkeren tot een onderling begrip, maar ook dat is niet voldoende. Zij hebben niet genoeg aan een eenheid in de mens, ze moeten verder gaan.

Wat gaf God nog meer bij dat Pinkstergebeuren? De mensen waren angstig. Degenen die daar in die korenmarkt bij elkaar zaten, hadden elk hun eigen zorgen. Daar was de vervaardiger van gewaden, die zich afvroeg, hoe dat nu zou moeten. Want hij was toch voor zijn brood afhankelijk juist van de Farizeërs, van de Saduceëen, van de rijkere! Hoe zou dat nou moeten gaan, kon hij nu wel Christen blijven? Toch ging hij naar buiten en hij predikte tot de menigte, hij verloor zijn vrees. Er was een ander bij, die meende dat hij als zondaar zich toch eigenlijk niet kon bekennen Christen te zijn, want iedereen zou zeggen: zie je wel, het zijn alleen lage wezens. Hij vergat dat hij zondaar was in de ogen der mensen en ging vrijelijk uit en sprak en zo waren er velen.

De mens wordt tegenwoordig geremd. Hij beseft wel degelijk wat goed is, wat waar is, wat recht is. Hij heeft voldoende begrip ervan, maar hij durft niet. Hij vindt het uiteindelijk niet goed wat een bepaalde staat of regering doet, maar hij

durft er zich niet tegen te verzetten. Je moet dat nu eenmaal maar aanvaarden, want zo is de maatschappij. Als dat Pinksterfeest komt valt die vrees weg, dan zal men weten: belangrijker is dat ik spreek volgens de waarheid die in mij leeft.

Degenen die in die korenmarkt samen waren, waren voor een groot deel leerlingen, die van Jezus een apart soort cursus, dus een hele reeks van besprekingen, hadden meege maakt. U moet dat niet denken als een onderricht, maar eerder als een poging om gezamenlijk te spreken en te denken en zo een begrip te krijgen van geestelijke krachten. Velen had Jezus geleerd hoe te genezen, hoe de duivel uit te drijven. Hij had hun geleerd hoe je een mens kunt helpen, maar ze dachten altijd: nu de Meester er niet meer is, kan ik niet meer, want Hij is mijn kracht. Maar toen de stormwind van het gebeuren plotseling rond hen woedde, hadden ze die kracht en hadden ze het vertrouwen. Ze leerden vertrouwen op zichzelf. Ze leerden de wereld terzijde te stellen, uit te gaan en te genezen.

Kijk eens naar deze wereld. Hoeveel mensen zijn er niet, die werkelijk veel kunnen. Hoeveel mensen zijn er niet, die werkelijk een contact met het hogere tot stand kunnen brengen en het niet durven. Hoeveel mensen zijn er niet, die hun begaafdheid vergooien, omdat ze liever hun onderbewustzijn uiten en hetgeen werkelijk tot hen roept, dat ze dan tenminste enig idee hebben van zelfgerechtigdheid en een inpassen in de huidige verhouding.

Dat gaat vallen. De mens zal vrij worden, juist om dat, wat in hem belangrijk is, wat hoger is, te uiten.

Ook is opvallend, dat die leerlingen, die met dat Pinkstergebeuren naar buiten gaan, helemaal niet meer denken over bepaalde stoffelijke belangen of bezwaren. Zij zien één waarheid voor zich en die waarheid moet worden omgezet in een daad. Of die daad voor de mensen wel of niet acceptabel is, vragen ze zich niet af, ze gaan, ze doen, ze handelen. Hoeveel mensen zijn tegenwoordig niet door conventies gebonden, gebonden door opvattingen, die eeuwenlang tot een keten zijn geworden, die haast erfelijk elke mens belast. Zij kunnen niet het werkelijk nodige, het werkelijk in hun leven passende, aanvaarden.

Ook dat zal voorbijgaan. Een nieuw Pinksterfeest moet u zich niet voorstellen als het gebeuren ergens in een besloten hoek, een neerdalen van de Geest zonder meer. Als het dat moest zijn, ach, we konden het u geven. Wat suggestie en een klein tikje inwerking van kracht en sfeer en we zouden u ook vurige vlammen kunnen laten zien, tongen, die op de hoofden der mensen staan. We zouden u innerlijk die waarheid kunnen laten ervaren, maar het zou geen zin hebben. In deze tijd past dat niet meer. Neen, het moet zijn als iets, dat van mens tot mens overspringt. Juist omdat die mensheid zo vaak hopeloos is, wanhopig is. Juist omdat die mensheid zo vaak een leven heeft, dat te leeg is, een leven waar niets meer in is, is hij brandbaar als tonder (zwam om vuur te maken). Wanneer er één werkelijke vonk van goddelijk vuur hem bereikt, dan staat hij in gloed en draagt hij weer anderen het vuur over.

Wanneer de top van ellende bereikt is (en dan bedoel ik die top zeker niet alleen in stoffelijke, maar vooral ook in geestelijke zin), dan zal er een ogenblik zijn dat mensen zichzelf verliezen in die wanhoop, dat ze zichzelf verliezen

en toegang krijgen tot die goddelijke kracht. En die Goddelijke kracht zal zich in hen openbaren, zal hen tot hernieuwde, werkelijk levende wezens maken inplaats van schimmen, die droevig een stoffelijk bestaan imiteren. Zij zullen de fakkel zijn, die de hele wereld ontsteekt tot een nieuwe, geestelijke gloed, die de hele wereld omvat. Daarin mogen wij allen, mensen en geesten, een rol spelen. Het is niet gezegd dat gij het ogenblik zult kennen dat op de wereld die ene taal wordt gesproken, dat op die wereld die ene emotie al het andere overspoelt, maar dan zult ge er in de geest zijn. U zult in de geest meewerken, want ook geesten zijn evenzeer gebonden aan al.

Gezamenlijk zullen wij het nieuwe Pinksterfeest vieren en voor ons allen zal het zijn: het volledig worden van ons wezen, het erkennen van de God in ons, maar ook van de noodzakelijke uiting, die God van ons vergt. Het is daarom, dat deze Pinksterdagen dus voor ons in de geest het belangrijkste feest zijn. Het is niet het herdenken van wat eens een Meester heeft gedaan. Het is niet het religieus terugvluchten tot Jezus, onze verlosser en beschermer. Het is niet een illusie omtrent gebaad zijn of gewassen in het bloed van het Lam. Pinksterfeest is de openbaring van Godzelve in de mensheid. Pinksterfeest is de samenvatting van alle krachten der geest, vanaf de hoogste en meest lichtende tot degene, die ternauwernood het vormbewustzijn ontworsteld zijn. Het feest van de eenheid van de cosmische harmonie, die, tot uitdrukking komende, werelden vernieuwt en alles nieuwe inhoud geeft en mensen maakt tot wezens, die hernieuwd het paradijs erkennen als de innerlijke toestand waarin ze vrede en geluk hebben gevonden.

En daarmee, vrienden, heb ik van mijn kant voldoende gezegd over het Pinksterfeest, maar er is één andere spreker, die dit waarschijnlijk meer van religieuze zijde voor u wil benaderen, zodat ik het medium thans voor hem vrij maak. Ik wens u allen: vreugdige en prettige Pinksterdagen, maar ook een innerlijk Pinksterbeleven, een steeds sterker groeiende band tussen u en de krachten van de geest, de lichtende krachten Gods. Innerlijke zelfopenbaring is de inwijding in het werkelijke bestaan. Ik wens u een goeden morgen.

-:-

Goedenmorgen, vrienden.

Ja, als er over Pinksteren wordt gesproken, dan komt de oude, kerkelijke aard weer boven en dan voel ik mij werkelijk geroepen om ook een steentje bij te dragen. Kijk eens, vrienden, wanneer wij aan Pinksteren denken, dan is het toch niet voldoende, om nu alleen maar het verschijnsel te ontleden. En wanneer wij denken aan Gods werken in de mens en in de geest, dan zouden we wel verkeerd doen, denk ik, wanneer we dat ook alleen, haast technisch, willen zien. Dan vergeten we één belangrijk ding. Een God, die, al is het dan mede door Zijn wetten, zich voortdurend in ons openbaart, een God die al onze tekorten met Zijn eigen kracht, Zijn eigen wezen en weten in de meest verschillende vormen aanvult, dat moet een God zijn van Liefde.

Het is zo gemakkelijk gezegd: God heeft de mensen lief, en we overdrijven het misschien wel eens. Maar als u mij spreekt over de Heilige Geest, over de Zoon of over de Vader, dan denk ik steeds aan liefde. De Vader is liefde, want God

schept uit zich en houdt uit zich in stand. Hij leeft in alle dingen en wij kunnen niet weten hoe Hij is, maar we weten hoe wij vaak zijn: strijdig in onszelf, strijdig met Zijn wezen. Wanneer Hij dat niet alleen in stand houdt, maar ons a.h.w. zelf verheft, zodat wij ook persoonlijk Zijn grootheid mogen zien, dan moet de Vader ons zeer liefhebben.

Dan spreken we van de Zoon. We denken aan de Christus, die zich openbaart op aarde. Lichtende kracht, bewust van God, wezen, dat a.h.w. reeds is opgegaan in God, dat terugkeert. Eeuwigheid, die zich laat samenbrengen in een paar simpele, onnozele jaren. Oneindigheid, die wordt tot kracht in een enkele mens. Hoe groot moet de liefde niet zijn, die zó zich openbaart? Hoe groot moet die Kracht niet zijn! Juist in Zijn absoluut één willen worden met de mensheid, om ons een Jezus te scheppen, om ons in andere leraren en meesters steeds weer die vonk van Goddelijke werkelijkheid te geven.

Dan spreken we van de Heilige Geest en we noemen haar God, want zij is uit het wezen Gods. Maar een God die tot ons komt en die zegt: "Je moet lijden, want je moet bewust worden. Je moet worstelen, want anders kun je niet werkelijk leven. Je moet strijden met jezelf en met de wereld, want anders kun je Mij niet kennen. Maar waar je faalt, daar ben Ik met je, want Ik ben je kracht, Ik ben het nieuwe weten. Ik ben de sleutel tot elke nieuwe wereld."

Hoezeer moet ook die God de wereld niet liefhebben! Daarom zijn voor mij de drie feesten van de Christenheid, de drie grote dan, eigenlijk gelijk. Herdenken wij op het Kerstfeest de Goddelijke Liefde, die een hoge geest bezielt wanneer zij op aarde komt, de Christus tracht te dragen tot de mensheid en een nieuwe weg te zijn, zo herdenken wij de Goddelijke Liefde, die het menselijk lijden en de ondergang kan aanvaarden onder ondragelijke pijnen, om zo te zijn een bevestiging in de harten der mensen, van de enige grote waarheid: Gods Liefde. En Pinksteren is God zelf die zich openbaart in vele vormen, aan mensen, die Hem nog niet eens kunnen bevatten en toch het deel van Zijn wezen geeft, dat zij bevatten kunnen en soms haast meer.

Voor mij zijn het drie feesten van liefde en voor mij is het hele leven, het hele bestaan: liefde. Laten we even de priesterlijke kant wat opzij zetten. Ik weet dat ik toch wel pastoorstaal spreek, maar ja, u bent genoeg aan mij gewend, om daar even overheen te zien. Wat is onze grote honger in het leven? Als mens, als geest? De liefde. Wat is het doel van haast alles, wat we op aarde doen, wat we in de geest doen? Het erkennen, of stoffelijk ook vaak het bezitten, van liefde. We denken er soms niet zo over na, maar eigenlijk draait ons hele bestaan om wat wij liefde noemen. En wat is die liefde? Die liefde kan niet alleen aan één mens gebonden zijn. Ze kan niet gebonden zijn aan één wereld of één sfeer, want God is oneindig en heeft ons als oneindige wezens uit zich voortgebracht.

Die liefde is een poging tot één zijn. De Moeder, die wil leven in haar kind, de man en de vrouw die met elkaar volledig één willen zijn, niet alleen in ~~de~~ stof, maar ook in ~~de~~ geest, in denken, in streven. Liefde, ook in meer cosmische zin, van hen die zich broeders en zusters noemen in een gemeenschap en die niet voor zich, maar voor allen tezamen streven naar licht, naar bewustwording of naar weten,

die met elkaar trachten het leven te dragen en te maken tot iets moois, iets Goddelijks en zuivers. De geest, die tot de stof keert. De stof, die bidt voor de geest en tracht die geest te troosten en te leven, wat is dat anders dan liefde ?

Liefde is haast onbeperkt. We vinden haar steeds en overal. Maar in haar werkelijke wezen is zij niet het bezitten van, of het zich één voelen met, zonder meer. De ware liefde, zoals God ze geeft, is de harmonie, het innerlijk samengaan als eenheid binnen de schepping, niet met de enkele, maar met het totaal, met God zelve.

Voor mij is Pinksteren alleen maar een ogenblik, waarop enkele mensen in wanhoop een beroep deden op die Goddelijke Liefde en daardoor één waren met hogere krachten, één waren a.h.w. met het Goddelijk Licht zelve en daardoor ook in liefde, zonder vrees, tot de wereld konden gaan en spreken. Voor mij is liefde de Goddelijke werkelijkheid !

O ja, ik ben misschien wat eenvoudig, maar ik denk dat God ook eenvoudig is. Ik weet dat ik alleen gelukkig ben, wanneer ik voor mens en geest op mijn wijze mag trachten iets te doen, wanneer ik mag bewijzen dat ik ze zie als deel van mijzelf. En dan ben ik ondeugend genoeg om te denken, dat Onze Lieve Heer eigenlijk net zo is. Er zal meer zijn, maar dat wat in mij is, is zo lichtend en sterk, dat moet ook in God zijn. Laten we dan deze Pinksterdagen ook vieren als een feest van eenheid. Eenheid niet op een bepaald terrein, maar van een ogenblik opgaan in de wereld, in de cosmos, in die God, waaraan we te weinig denken en Die toch de kern is van ons bestaan.

Zo zou ik graag het Pinksterfeest zien. Nou ja, als het wat moeilijk is, om het je allemaal voor te stellen, u kent mij nu allemaal wel een beetje, probeer dan eens te denken aan mij, want ik ben ook een deel van uw wezen. Als u schuld heeft, moet ik ze mee dragen, dat is me een vreugde. Als u blij bent, dan zwelt het in mij aan tot het licht is, dat ook aan mij behoort. Wij zijn één, ook al weten we dat nog niet. Wij horen samen en wanneer de laatste ster is weggegaan, de laatste ziel tot bewustzijn is gekomen, zullen wij één zijn en elkaar kennen, volledig, zonder voorbehoud, zonder schaamte, zonder enige remming. Eén zijnde en erkennend in elkaar de kracht Gods, die de kern van ons wezen is.

Denk er zo eens over en denk dan op deze Pinksterdag eens terug aan degenen, die je lief zijn. Geef hun eens wat meer genegenheid. Neem eens wat bewuster en sterker contact op met die geest misschien, die je dan niet meer ziet, maar die toch ook een band met je heeft. Laat God zich openbaren in dat gevoel van eenheid, dat naastenliefde of cosmische liefde heet. En dan hoef je niet eens zo lang te wachten op een persoonlijk Pinkstergebeuren. Nou, laat je niet te veel onder de indruk brengen van die woorden zo. Probeer alleen aan te voelen dat ik het meen, en ik weet het, nietwaar, ik ben ook altijd weer geneigd om de hand op te heffen en te zeggen: "Benedictimus te, Domini patris et filius et spiritus sanctus." Maar eigenlijk zeg ik alleen maar: In mij is de liefde Gods en die wil ik je geven als een zegen, omdat het een uiterlijke vorm is, maar ik hoef het niet te zeggen, want wanneer wij dit willen en innerlijk kunnen ervaren, dan is de zegen ook ons, dan is God in ons en openbaart de geest in ons de schoonheid en de waarheid van stof en geest en Godzelve.

Nou vrienden, nu heb ik u weer lang genoeg bepredikt. Een zalig Pinksterfeest wens ik u toe met een vreugdig hart, en het besef voor de liefde Gods, die uit alle dingen spreekt.